

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

16 octombrie 2013

mun.Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Petru Ursache,

Judecătorii - Elena Covalenco, Nicolae Gordilă,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 mai 2013 de către avocatul Dragan Patricia în numele inculpatului

Țîlea Constantin Vladimir, născut la 10 iunie 1986, originar și domiciliat în s.Dubăsarii-Vechi, r-nul Criuleni.

Termenul examinării cauzei în:

prima instanță de la 17.10.2011 pînă la 26.12.2012,

instanța de apel de la 26.03.2013 pînă la 15.05.2013,

instanța de recurs de la 03.09.2013 pînă la 16.10.2013.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 26 decembrie 2012, Țîlea Constantin a fost condamnat în baza art.264¹ alin.(4) Cod penal la amendă în mărime de 750 unități convenționale, iar în temeiul art.85 alin.(1) Cod penal, la pedeapsa aplicată i-a fost adăugată partea neexecutată a pedepsei fixate prin sentința Judecătoriei Sîngerei din 02 august 2011, de 3 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 1 an, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an. Conform art.90 alin.(11) Cod penal, s-a dispus executarea de sine stătătoare a pedepselor stabilite.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că Țîlea Constantin, la 02 septembrie 2011, pe la ora 14.40, conducînd automobilul de model „W-Pasat”, cu n/î BL DR 111, pe bd.Decebal 101, mun.Bălți, fiind privat de dreptul de a conduce mijloace de transport și suspectat că se află în stare de ebrietate, a fost supus testării alcoolscopice, în urma căreia s-a stabilit, că în aerul expirat se conține alcool în cantitate de 0,77 mg/l, după ce ultimul a fost escortat la dispensarul narcologic al Spitalului municipal Bălți, unde, conform procesului-verbal nr.2050 din 02.09.2011 al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, s-a constatat că acesta se află în stare de ebrietate alcoolică, fiind recoltate de la el probe biologice de sînge pentru examinare toxicologică. Conform raportului de expertiză medico-legală nr.199/1363 din 27.09.2011, în mostra de sînge prelevată de la Țîlea Constantin s-a stabilit alcool etilic în cantitate de 2,35%, echivalent a 2,35 g/l, (ora prelevării 16.35 la data de 02.09.2011). Din punct de vedere teoretic, ținînd cont de faptul, că din organismul uman alcoolul etilic se elimină în mod fiziologic, în cantitate medie de circa 0,13% pe oră, Țîlea Constantin cu 1.92 ore pînă la momentul prelevării sîngelui (02.09.2011, orele 14.40) putea avea o concentrație de alcool etilic în sînge de

circa 2,60% echivalent a 2,60 g/l, cantitate, care conform art.134¹² alin.(3) Cod penal, se atribuie la stare de ebrietate cu grad avansat.

Tot el, la 15 septembrie 2011, pe la ora 18.30, conducând automobilul de model „Gaz 275”, cu n/î CH AJ-425, pe bd.Ștefan cel Mare, mun.Bălți, în apropierea stației „Petrom”, fiind privat de permisul de conducere a mijloacelor de transport și suspectat că se află în stare de ebrietate, a fost supus testării alcoolscopice, în urma căreia s-a stabilit că în aerul expirat se conține alcool în cantitate de 1,00 mg/l. După ce ultimul a fost condus la dispensarul narcologic al Spitalului din mun.Bălți, conform procesului-verbal nr.2151 din 15.09.2011 al examinării de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, s-a constatat că Țîlea Constantin se afla în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, iar fiindu-i propusă recoltarea probelor biologice pentru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei, dînsul a refuzat de a trece examenul medical respectiv.

3. Împotriva sentinței a declarat apel acuzatorul de stat, care a solicitat casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care C.Țîlea să fie condamnat în baza art.264¹ alin.(4) Cod penal la 1 an închisoare, iar în temeiul art.85 Cod penal, la pedeapsa aplicată să-i fie adăugată partea neexecutată a pedepsei fixate prin sentința Judecătoriei Sîngerei din 02 august 2011, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă de 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, cu executarea ei în penitenciar de tip semiînchis, invocînd că la stabilirea pedepsei instanța nu a ținut seama de criteriile generale de individualizare a acesteia, de circumstanțele cauzei, și de scopurile pedepsei penale, astfel că a aplicat inculpatului o pedeapsă prea blîndă, în raport cu persoana acestuia, care anterior a mai fost tras la răspundere penală pentru infracțiuni din domeniul transportului, care s-a soldat cu decesul persoanei, ceea ce denotă faptul că inculpatul nu a stat pe calea corijării, nu a conștientizat și nu a manifestat căință pentru cele comise, iar avînd în vedere că mijloacele de transport constituie un grad de pericol sporit pentru securitatea vieții și sănătății persoanelor, și mai ales în cazul cînd sînt conduse de persoane în stare de ebrietate, rezultă că corectarea și reeducarea inculpatului poate avea loc doar prin izolarea acestuia de societate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 mai 2013, a fost admis apelul acuzatorului de stat, casată parțial sentința, în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărîri în partea dată, prin care lui Țîlea Constantin, recunoscut vinovat în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa de 8 luni închisoare.

În temeiul art.85 alin.(1) Cod penal, la pedeapsa aplicată i-a fost adăugată parțial partea neexecutată a pedepsei fixate prin sentința Judecătoriei Sîngerei din 02 august 2011, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă de 3 ani și 3 luni închisoare, cu executarea ei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an. În rest sentința a fost menținută.

Instanța de apel reținînd prevederile art.7, 75, 61 Cod penal a conchis că prima instanță i-a aplicat inculpatului o pedeapsă prea blîndă, fără a ține seama că acesta anterior a fost judecat pentru acțiuni similare, din domeniul transportului, care au avut consecințe excepțional de grave, iar fiindu-i aplicată pedeapsa cu suspendarea condiționată a executării ei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, dînsul nu a conștientizat cele săvîrșite, nu a stat pe calea corijării, continuînd să

conducă mijloace de transport fiind privat de acest drept și în stare de ebrietate, astfel ignorând total regulile de circulație rutieră, punând în pericol atât securitatea sa, cât și securitatea altor participanți la traficul rutier.

Prin urmare, instanța de apel constatând lipsa circumstanțelor atenuante și luând în considerație cele enunțate mai sus, a conchis de a exclude prevederile art.90 alin.(11) Cod penal, care au fost aplicate inculpatului, deoarece doar prin aplicarea unei pedepse privative de libertate va fi atins scopul pedepsei penale.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar avocatul P.Dragan în numele inculpatului care, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței, pe motiv că instanța de apel, ignorând prevederile art.61, 75-77 Cod penal, neîntemeiat a ajuns la concluzia excluderii prevederilor art.90 alin.(11) Cod penal în privința inculpatului, pe când pedeapsa stabilită de prima instanță este una echitabilă, la care s-a ținut cont atât de scopul reeducării inculpatului, cât și de caracterul retributiv al pedepsei, deoarece în cazul în care cel condamnat cu suspendarea executării pedepsei săvârșește în termen de probă o infracțiune din imprudență sau una intenționată dar mai puțin gravă, problema anulării sau menținerii condamnării cu suspendarea condiționată a executării ei, rămîne la aprecierea instanței, astfel că prima instanță corect a aplicat prevederile art.90 alin.(11) Cod penal, acordîndu-i încă o șansă inculpatului, fără a-l izola de societate.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond în cazul în care instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Potrivit conținutului recursului, recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului și critică hotărîrea instanței de apel numai în partea excluderii prevederilor art.90 alin.(11) Cod penal față de inculpat, considerînd că acestuia i se mai putea oferi o șansă de a se corecta fără a fi izolat de societate, deoarece dînsul a comis o infracțiune care face parte din categoria celor mai puțin grave.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, fiind legală și întemeiată, deoarece reieșind din prevederile art.27, 414 alin.(1), (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor

din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate, fiind în drept de a le da o nouă apreciere.

Astfel, activitatea instanței de apel privind aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, inclusiv și a celor prevăzute în art.90 alin.(11) Cod de procedură penală, în alt sens decât cel pe care îl propune recurentul, este o competență legală a acestei instanțe, nefiind temei de casare a hotărârii contestate.

Totodată, Colegiul reține că pedeapsa penală, potrivit art.61 Cod penal, este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Articolul 90 alin.(11) Cod penal, prevede că, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei săvârșește în termenul de probă o infracțiune din imprudență sau o infracțiune intenționată mai puțin gravă, problema anulării sau menținerii condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei se soluționează de către instanța de judecată.

Această reglementare legislativă permite instanței să decidă asupra problemei anulării sau menținerii condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei bazându-se pe circumstanțele concrete, luând în considerație nu numai caracterul și prejudiciabilitatea cazului, dar și persoana vinovatului, condițiile, împrejurările săvârșirii faptei. Deci, judecata, în aceste cazuri, poate, dar nu este obligată, să mențină sau să anuleze condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Potrivit circumstanțelor stabilite, C.Țilea a săvârșit o nouă infracțiune, clasificată ca ușoară, fiind în termen de probă a condamnării condiționate. Prima instanță, la deciderea de a-l menține în continuare pe inculpat în stare de condamnare condiționată și aplicarea prin cumul de sentințe a pedepsei sub formă de amendă, și-a motivat soluția prin faptul că infracțiunea comisă se califică conform art.16 Cod penal ca ușoară, că la locul de trai în privința acestuia careva plângeri nu au parvenit și că dînsul se află în conflict cu legea nu pentru prima dată.

Instanța de apel, verificînd legalitatea și temeinicia sentinței, a considerat concluziile primei instanțe, referitor la individualizarea pedepsei, incorecte și nemotivate, concluzionînd că prevederile art.90 alin.(11) Cod penal în privința inculpatului nu pot fi aplicate, deoarece în cauză lipsesc careva circumstanțe atenuante, iar faptul că infracțiunea face parte din categoria celor ușoare, nu pledează în suportul pedepsei aplicate.

Astfel, instanța de apel, stabilind că inculpatul a fost anterior condamnat pentru încălcarea regulilor de circulație rutieră, soldată cu decesul unei persoane, cu suspendarea executării pedepsei pe termen de probă, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, însă în termenul de probă a săvârșit o nouă infracțiune, conducînd mijlocul de transport, care prezintă pericol sporit, în stare de ebrietate, fiind lipsit de acest drept, prin ce a ignorat prevederile Regulamentului circulației rutiere, cât și regulile executării pedepsei condiționate stabilite, a conchis că C.Țilea nu și-a făcut concluziile necesare, nu a stat pe calea corijării și prezintă pericol pentru societate, în legătură cu ce a exclus prevederile art.90 alin.(11) Cod penal, cumulîndu-i la pedeapsa aplicată de prima instanță partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința anterioară, în conformitate cu prevederile art.85 Cod penal.

Reieșind din circumstanțele stabilite, Colegiul penal consideră concluziile instanței de apel la acest capitol corecte, iar argumentul recurentului, precum că infracțiunea comisă de inculpat face parte din categoria celor ușoare și în privința lui puteau fi aplicate prevederile art.90 alin.(11) Cod penal, este neîntemeiat, deoarece instanța de apel destul de argumentat a motivat neaplicarea normei date, concluzionând că prin stabilirea pedepsei cu aplicarea prevederilor art.90 alin.(11) Cod penal nu se va atinge scopul prevăzut de art.61 alin.(2) Cod penal.

Prin urmare, pedeapsa este stabilită inculpatului cu respectarea prevederilor art.61, 75-76, 85 Cod penal, în limita sancțiunii normei penale în baza căreia a fost declarat vinovat, ținându-se seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gradul pericolului social al infracțiunii comise, de persoana acestuia și de toate circumstanțele cauzei, care agravează ori atenuază răspunderea.

În circumstanțele stabilite, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursului declarat de avocat în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Dragan Patricia în numele inculpatului Țilea Constantin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 mai 2013, în cauza penală în privința lui Țilea Constantin, fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la data de 06 noiembrie 2013.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Elena Covalenco

Nicolae Gordilă